

„Mistriija Reinowadder olli nattute aega teed siin, imustas teiega kokko sada, satis teile paljo terwisid, käsikis teid norepölswe peale mõttelda, ja sõimas meid wõderaks-lapsiks!“ Seal üidis uhke Kriimsilm: emand sure wiuhaga: „sedda teotust tahhan teinale kätte tassuda!“ ja ruttas Reinowadderi jälgi möda koddunt jälle ärra. Lük aea pärrast, kui ta rebbase kätte sai, ütles ta tullise wiuhaga: „Mis sõno ja sõimojuttust ollete mo laste wasto lobbisenud? Selle eest tahhan teile ainas näidata!“ Ja seddamaid sassis wana-moor Reinowadderi abbemest kinni ja allas tedda rapputama. Reinowadder peastis enast waewaga lahti ja andis jalgele tuld, agga Kriimsilma: emand olli teina kannul. Seal juhtus imelikko lug: guss! — Ühhe laggund kiwki-one seinad seisis lig: gimail mäerunka otsas, senna pole tõttasid mõllemad, ja rebbane pörkas saggedast, otsego jänes koerade ees kõrwale; seina-määr olli ühhes kohhas lõhkend, praggo ni lai et Reinowadder wäggise läbbi mahtus; suur tuggewa sehaga hundi: emand pistis fireste niina prao wahhele, paktitas, tõukas, litsus ja tõmbas, rebbase järrel puggedes ikka süggawamale sisse, ja pigistat omä sehha wimalis nõnda kinni, et ei sanud eddast egga taggasi. Reinowadder juhtumist nähhes jookkis rutto teiselt poolt wälja, tulli majja ümber taggasi ja teggi Kriimsilma morile koera kōmbel nalja. Agga hundi: emand ei olnud sõnadega ihnus, waid sõimas irmsast ja kiffendas sõideldes: Se on üena

kelmi ning warga töö! Rebbane kostis: „Mis enne ei sigginend, sigginego täna.“ — Kui wimalis emand waewaga seina prao wahhelt lahti peasis, olli Reinowadder jubba ni kaugele jõudnud et kätte samist eam lota ei olnud. Ja Kriimsilma: emanda õigust: nõudmine ja auwarjamine sai lahewõrra lautufels.

Lätki nüüd taggasi watama, mis Hintis löksus teeb. Kui mehhile lingus east tundis, allas ta kassipillil libb dast laulma. Mart kargas kiffa peale sängist wälja, üteldes: õnnelikul tunnil pannin sil: muse augo ette; warras on wangis, nüüd peab ta kulle inna mulle kätte maksma! Siis puhhus ta uld üllesse, ärratas issa, sullase ja mu perrerahwa tuest ja üidis: rebbane on wangis! lätki tedda sug: gema! Nüüd kargasid sured ja weiked affemelt, ja Mart läks, wemmal läes, otsetohhe kassile kiffa peale, andis pimmedas ühhe matsõ ni hirmsast kassile pähhe, et üks silmamunä wälja kullus. Jggamees tonkis nüüd waest kassile, sedda rebbaseks piddas, ja sullane tulli raudangoga, misga kōnawargale otsa tahtis lüa. Hintsi surma: tund seisis silma ees; agga seal kargas ta wiuha ning walloga maast ülle-õ õnnetumal kōm: bel sullase reite wahhele kinni, ja ammustas ning kriimustas meest irmsaste ja narris mehhe kolledast ärra: seddawisi omä kaddund silma rahwale kätte taõsudes. Kiffaga langes sullane wallo kätte miines: tuse mahha. Suur ehmatus tulli kõigide peale ja kelaõ perretüdruko mõtlema, sellepärrast ütles ta täie